

Manifest de Joves d'Esquerra Verda. 8 de març, Dia Internacional de les Dones Treballadores: "Si no hi som, no hi ha democràcia"

Avui, 8 de març, la lluita feminista fa sentir un cop més la seva veu per exigir i reclamar la igualtat real en drets, llibertats i oportunitats per a totes nosaltres. És un dia de reconeixement a totes aquelles que ens han precedit en la nostra lluita, que generació rere generació han anat avançant en la conquesta dels drets civils que ara tenim i exercim. Tanmateix, la lluita per la igualtat no està acabada: el 8 de març segueix sent dia de reivindicació i de lluita per tot el que ens queda per aconseguir.

Van ser les sufragistes aquelles que van fer possible que ara puguem parlar de democràcia, posant en entredit el previ ús d'aquesta paraula pel fet que obviava el 50% de la població. Avui, però, podem parlar de democràcia real quan la meitat de la població està infrarepresentada a les institucions? Tenim el congrés amb més dones de tota la història de la democràcia espanyola, però parlem d'una xifra que només frega el 40%, sense arribar-hi, mateixa situació que es reproduïx al senat. A Catalunya, el nombre de dones al parlament s'ha reduït aquest últim mandat, sent ara un 38,5%. En els òrgans de govern, però, el nombre és encara més reduït. A Catalunya el govern compta només amb 5 dones d'entre els 14 càrrecs, i a Espanya en són 4 també de 14. L'exemple encara s'abreuja més en el cas de les institucions europees. A la Comissió Europea les dones només som 9 dels 28 comissaris i al Consell Europeu només comptem amb 3 dones del total de 28 membres. Al Parlament europeu, la única institució escollida per sufragi universal, les dones tan sols ocupem el 37% dels escons.

Aquesta infrarepresentació no només es dona en els espais de representació política, sinó en la majoria de llocs de responsabilitat tant de l'empresa privada com dels sectors públics. De fet, avui les dones representem només un 4,2% dels càrrecs directius en les 500 empreses més importants del món. De forma semblant, en el món acadèmic, tot i que en els últims anys ens trobem lleugerament més dones titulades que homes, a mesura que anem pujant esglaons en la jerarquia acadèmica, el percentatge de dones disminueix dràsticament, representant només un terç del professorat i un 17,85% dels càrrecs electes de les universitats (de fet, en les més de 50 universitats públiques de l'Estat espanyol, només una és regida per una dona). Així és que parlem de l'existència d'un sostre de vidre: una igualtat d'oportunitats aparent que amaga un munt d'obstacles lligats al gènere. Una igualtat teòrica, fictícia, no real.

També al Poder Judicial les dones patim una enorme infrarepresentació en els càrrecs d'alta responsabilitat. Així, dels més de 5.300 membres que formen part de la carrera

judicial el 52% són dones i el 48% homes. Tanmateix, només el 13% dels membres del Tribunal Suprem són dones, i dels 17 Tribunals Superiors de Justícia només un està presidit per una dona. Sens dubte s'ha avançat notablement des que a l'any 1966 se'ns permetia per primera vegada accedir a la judicatura, però avui és més evident que mai que la carrera judicial té el seu propi sostre de vidre, basat en les traves a la conciliació. No se'ns escapa la necessitat de feminitzar la cúpula judicial per tal que es jutgi amb perspectiva de gènere, donat que les sentències són una de les eines més potents de transformació de la realitat.

Avui no només és possible sinó imprescindible trencar el sostre de vidre. Cal feminitzar la política, les institucions i les posicions més influents, i això no només significa guanyar en presència o en nombre. Per parlar de feminització de la política i les institucions cal que la nostra perspectiva sigui realment influent en la decisió i aplicació de les polítiques públiques.

Tenim la urgència de crear un espai públic feminista íntimament vinculat amb el desenvolupament de la democràcia, ja que si les dones no ens apropiem també dels recursos polítics no podrem tenir mai societats plenament democràtiques.